

Lijden wij gezamenlijk aan het Stockholm-syndroom?

Mensen in een afhankelijke positie passen zich aan. Dat is een overlevingsmechanisme. Ze kunnen sympathie krijgen voor degenen die hen gegijzeld houden. Ze zijn gericht op de machthebbers, op wat zij willen en voelen, omdat dit hun overlevingskansen vergroot. De gijzelnemers kunnen de gevangenen binnen de totale controle in hun basisbehoeften voorzien, zoals voedsel en water.

Er zijn voorbeelden bekend van slachtoffers die verliefd werden op de dader. Het zogeheten Stockholm-syndroom.

“De benaming komt van de Norrmalmstorg-overval op de Kreditbanken aan het Norrmalmstorg in Stockholm en de daaropvolgende gijzeling van 23 tot 28 augustus 1973. De gegijzelden namen het voor hun gijzelnemers op, zelfs nog ná de zesdaagse gijzeling. Tijdens de verhoren hielden ze zich in ten voordele van de gijzelnemers. De criminoloog en psycholoog Nils Bejerot, die de politie toen bijstond, gaf uiteindelijk de naam aan dit verschijnsel.” Bron: **Wikipedia**.

Zodra ‘de Tweede Wereldoorlog’ aan bod komt, is de kans groot dat iemand verzucht: “Wat mogen we blij zijn dat we nu in vrede leven”. Een weerstand die er dan bij me opkomt... Omdat het te confronterend is? Dat ik ook tijdens de bezetting had kunnen ‘leven’ en elke dag vreesde voor mijn vege lijf? Of is het een gevoel dat er iets niet klopt? Dat de meesten niet weten wat vrede inhoudt?

Stap ik een trein in, zie ik om me heen vooral chagrijnige, gespannen of sombere gezichten. Alleen bij uitzondering een open blik, iemand die zin heeft in het leven.

Niet om mijn eigen leven te beklagen. Ik ben blij met wat ik heb, dat er genoeg te eten is, een betrekkelijke vrijheid van meningsuiting. Nog altijd leef ik liever onder het huidige Nederlandse, dan onder het nazibewind. Wat niet wegneemt dat ‘wat mogen we blij zijn’, totaal betekenisloos is, als je nagaat wat velen doormaken in onze zogenaamde welvaartsstaat, in vreedestijd. Gezinnen die uit Nederland vluchten, omdat hun kinderen dreigen te worden afgepakt door ‘jeugdzorg’ of de ‘kinderbescherming’. Instanties die zelf toegeven niet aan waarheidsvinding te doen.

Ouderen die hun leven hard hebben gewerkt en nu opgeborgen zitten in tehuizen, waar ze vaak bij voorbaat gedrogeerd worden en vastgebonden en waar ze door personeelstekort uren in hun eigen stront liggen.

Van kinderen die vroeger ‘stil’, ‘druk’, ‘eigenzinnig’ of ‘omgehoorzaam’ heetten, weten we nu dat ze lijden aan een geestelijke stoornis, vastgesteld op basis van het diagnostisch handboek. Psychiatrische ‘medicatie’ om die kinderen te ‘helpen’ beter te functioneren (beter voor wie?), volgt vaker wel dan niet.

Je mag geen stap buiten de deur zetten zonder geldig legitimatiebewijs. Met behulp van technologie kun je overal bekeken en afgeluisterd worden. Je kinderen worden van het begin af aan gevolgd met behulp van een Elektronisch kind dossier. De achterdocht is bijna overal voelbaar.

De bevrijdingsfestivals hebben ook een sfeer die de essentie tegensprekt. Men vroeg om een identiteitskaart en of ik mijn zakken wilde legen. Ook twee ouders met een peuter –

vastgebonden in een buggy en met een gelaten mimiek – zeggen mij dat we niet snappen wat vrijheid is. Niet om dit nu te vergelijken met wat mensen, ook kinderen in de oorlog te verduren kregen. De huidige generaties, in de ban van zekerheid, schijnveiligheid en comfort, zouden zulke openlijke terreur en voelbare ontberingen psychisch ook geen dag volhouden.

Hoe we worden uitgeknepen, daar merken we weinig van. Ouders die hun jonge baby moeten toevertrouwen aan een commercieel bedrijf (kinderopvang), omdat ze genoodzaakt zijn buiten de deur te werken. Velen verdedigen dit met overtuiging; dat zelf bij je kind zijn echt niet meer van deze tijd is, dat je je geestelijk moet blijven ontwikkelen, dat de opvang goed is voor de sociale ontwikkeling van een baby enz. Carrièrevrouwen, zoals ze zichzelf noemen.

In werkelijkheid liggen die baby's er het grootste deel van de dag wat bij. Slapen, eten, afwachten, huilen. De leidsters komen handen tekort. Je hebt geluk als iemand daadwerkelijk interesse heeft in je kind.

Veel ouders hebben nauwelijks tijd voor hun kinderen, ze moeten de hypotheek opbrengen, lange dagen maken en tussendoor het huishouden doen. En nog een sociaal leven onderhouden. Ze zijn gestrest, uitgeput en emotioneel afwezig. Ze leggen het kind materieel in de watten om het zoet te houden en het misschien de illusie te geven dat het aandacht krijgt. Commercie stimuleert dat. Mensen lijden aan gevoelsarmoede.

Later geloven we werkelijk dat producten ons gelukkig maken, ons geven wat we nodig hebben. Die nieuwe auto of smartphone heeft hetzelfde effect als de fopspeen of een snoepje vroeger. Mooie spullen en hippe kleding, glossy tijdschriften, games, mode. Mensen hebben niet door hoe ongelukkig ze zijn.

Waar kinderen tot in de jaren vijftig in toom werden gehouden met straf en geweld, zijn er nu 'kindvriendelijkere' oplossingen. Ouders overleggen met kinderen, alsof het een zakelijke overeenkomst is. Van werkelijke interesse in het kind, wat het meemaakt en hoe het zich voelt, is nog steeds geen sprake.

Volwassenen leven in de schijn dat ze een gelukkige, beschermde jeugd hadden, ook een teken van het Stockholmsyndroom. Hun bewegingsruimte en bewustzijnsruimte reikten niet verder dan de beperkingen van hun ouders. Zij zaten opgezaagd met hun stress, de verwachtingen, wensen, dreigementen en agenda. Gevangen in een wereld van regels, manipulatie en schijncommunicatie. Er is een krachtig psychologisch mechanisme nodig om niet te hoeven beseffen en voelen dat je opvoeders je niet geven wat je nodig hebt en dat je in een uitzichtloze situatie zit.

'De maatschappij' is een afspiegeling van de opvoeding en andersom. De basis voor zowel liefde, haat als angst wordt gelegd in de kindertijd. Iedereen is uniek, maar wordt vooral gevormd door het leven, de cultuur en de opvoeding.

Nu lijkt het misschien dat ik een hekel heb aan mensen en vooral aan ouders. Dat is niet zo, ik houd van de menselijke natuur. In essentie is iedereen een mooi en sociaal wezen. Alleen we zijn van de natuur afgedreven. We denken en ervaren gefragmenteerd. We leven afgescheiden in plaats van in verbondenheid. Baby's die negen maanden in de moeder

hebben geleefd en alles met haar deelden, worden na de geboorte al snel naar een andere kamer verhuisd. We hakken de wereld in mootjes, labelen en leven langs elkaar heen.

In de natuur is er geen kunstmatige scheiding tussen werken en zorgen voor een kind. Een babyapje houdt zich de hele tijd aan de moeder vast.

Er zijn aanwijzingen dat de draagdoek een van de eerste uitvindingen is van de mens, sinds die rechttop is gaan lopen en baby's hulpeloos geboren werden en zich niet meer zelf konden vasthouden.

Het beeld van de natuur is eenzijdig: Eten en gegeten worden.

De natuur neemt wat ze nodig heeft. Het leven is puur en eenvoudig. De 'wetten' hebben betekenis.

Een dier dat zich niet bedreigd voelt, geen honger heeft en een beschutte plek heeft, kan helemaal opgaan in het moment. Zich koesteren in het zonnetje, of verwonderd om zich heen kijken.

We leven in een wereld van cement, gebouwen, uitlaatgassen en fabrieken. Waar kinderen 'vroeger' nog buiten konden spelen, zitten ze nu steeds meer achter schermpjes en is de straat terrein van de automobilist geworden.

Mensen en zeker ook kinderen voelen zich rustiger, helderder en energiever als ze in de natuur kunnen vertoeven. Ze staan meer in hun gevoel en komen bij hun essentie.

'We kunnen de wereld toch niet veranderen', hoor je vaak, maar heeft 'de mens' de wereld niet zelf gemaakt zoals het nu is?

Wanneer een samenleving het voor elkaar krijgt dat men niet meer om de eigen leden geeft, kun je machtige instanties in het leven roepen om problemen te beteugelen die vaak door hetzelfde systeem veroorzaakt zijn. Nog meer regels, nog meer krapte.

Door buiten de bekende kaders te treden en zien, kun je ook oplossingen vinden. Laten we weer onze eigen netwerken gaan vormen en expertise opbouwen. Weer een samenleving worden, waar mensen voor elkaar klaarstaan en waar vraag en aanbod samenkomt. Waar verschillen tussen mensen gewaardeerd worden. Waar iedereen zijn eigen plek heeft, in plaats van mensen op te sluiten in instellingen of in onze hokjesgeest. Elkaar opvangen in tijden van nood en ziekte. Liefde, gezondheid en welzijn als prioriteit, in plaats van 'presteren' en 'economische groei'. Zo min mogelijk regels en bureaucratie, maar richtlijnen met betekenis.

Door zelfvoorzienend te worden en kleinschalig voedsel te gaan produceren, worden we minder afhankelijk van het systeem.

Zoals in iedere tijd zijn er wakkere mensen, die zelfstandig denken en voelen.

Er zijn ouders (en leerkrachten en begeleiders) die kinderen echt zien. Die aanvoelen wat ze van nature nodig hebben: liefde, warmte, veiligheid, grenzen en bewegingsvrijheid. Die een voorbeeld stellen in plaats van bovenaf het kind regels op te leggen. Een kind dat in liefde en respect opgroeit, zal ook zo met anderen omgaan.

Er zijn leuke, gezelligere en eerlijke ouders, die ingaan op wat hun kind met ze wil delen. Die niet alleen naar het gedrag kijken, maar vooral wat daarachter zit. Ouders die met hun kinderen lachen (in plaats van om ze lachen), praten, knuffelen en zingen. Echt contact hebben, in plaats van alleen hun eigen programma afwerken. Die hun kind als een lid van het gezin zien, in plaats van een blok aan het been.

Werkelijke bevrijding kan alleen van binnenuit komen. Door jezelf aan te gaan en je eigen (prille) ervaringen onder ogen te zien en beleven. Hoe je je werkelijk voelde en hoe je situatie was, zonder de beschermende afleiding en andere illusies. Zo kun je helder inzicht krijgen in je eigen patronen en perceptie van de werkelijkheid. Dan durf je ook het 'grotere geheel' de maatschappij onder ogen te zien, in plaats van onder te duiken in 'kicks'.

We kunnen uit deze onzichtbare gevangenis komen door eruit te stappen en dat gebeurt als je er dwars doorheen kijkt.

Sarah Morton

<http://www.ziek-van-angst.nl/2011/11/01/liiden-wij-gezamenlijk-aan-het-stockholm-syndroom/>

Bronnen:

<http://www.natuurlijkouderschap.org/peuters-temmen-of-vertrouwen-naomi-aldort/>

<http://www.zeitgeistmovingforward.nl/film.html>

<http://www.zielenknijper.nl/duitse-psychiaters-erkennen-criminele-verleden-psychiatrie-voortzetting-holocaust-1945-1949.html>

<http://www.zielenknijper.nl/netwerk-chemisch-vastbinden-met-antipsychotica.html>

<http://vrij-natuurlijk.nl/2010/07/adhd-en-school/>

<http://jeugdzorgcrimineelsyndicaat.iouwweb.nl/vluchten-voor-jeugdzorg>

www.volkskrant.nl/archief_gratis/article923551.ece/Babyhersenen_groeien_door_goed_contact

<http://jolandaverburg.blogspot.com/2011/08/stel-nu-dat-de-economie-ontploft.html>